

sed ollid hæsti kaewand, fulli se wanna
foer teist forda, omma maia taggesi saa-
da. Siis wanna lits tahtis mitte ruumi
anda, ja ütles: aia mind wålja, muidos
ma ep läbhen mitte. Kui sul lust on, siis
hakka peål; saaksime nähhä, kes woimust
saab? jubba noored foerad irwitasid om-
made hambadega. Sel wiwil piddi se foer,
omma hea sündame párrast keige talve-
lábbi, oues maggama, ning Fülmama.

Oppetus.

Nhhe woerale lubba anda ommas maias
wallitseda, se ep olle tarkus. Gest kui
sinna annad temmale heast sünddamest sõde-
me laius ruumi, siis ta tahhab kämli laiust
saada. Gest wanna rahwas ütleb nenda:
anna sinna lubba furretil kirkus minna,
siis ta tahhab ka ráastoli peåle minna.

Kaarn ning Rebbane.

Rebbane någgi, et kaarn olli juustus-
tük ðrra warrastand ja nökis selle jure
ühhe tamme otsa peåle. Temma nälpas
peelt ning fulli ta jure ning üles libbe kee-
lega: Oh mis fenna lind sinna oled! Oh
mis fenna lind sinna oled! Eunå! Euida
so sulled hiloomad páike wassi! — Hea
meesega tahhakjin-miana ka so laulmist
küilda, siis ma wöissin ennast suurustel-
da, et ma olen middagid arrolist nainud
ning kuu'nud; kes teab, kui sul ihsus laul-
minne on, ehet sind töstetakse lindude fun-
ningats? kaarn, kes se kitusse jires olli
uhkiks sanud, töölis omnia folle heält,
ning hüüdis: Fra! Fra, Fra! Jubba juust
tukkus mahha, ning rebbane móttis sedda
ðrra naerniyses, et ta olli kui kaerne sul-
led ning heält kuanud azga mitte temma
moistust.